

ния, лъчезаренъ човѣкъ, който ѝ дари здраве по такъвъ чуденъ начинъ. Но тя видѣ, че той е изчезналъ...

Тя стана бодро отъ леглото, повика мъжа си и децата си и имъ показа разтворената врата, която никоѣ не бѣ още забелязалъ. И обушарѣтъ, и децата, и възрадваната, оздравѣла напълно майка, — видѣха въ тихата априлска нощъ едно свѣтло видение, какъ изчезва срѣдъ клонитѣ на крайпътнитѣ разцвѣтали сливи и ябълки. А най-чудното бѣше, че тамъ, където Човѣкътъ бѣше стѣпилъ, камънитѣ бѣха станали златни и следъ Него въ нощта блестѣше една чудна, свѣтла пътека.

Обушарѣтъ съ своето възрадвано семейство дълго стоя на прага на бедната си къща, а въ това време камбанитѣ, опиянени отъ свѣтлото чудо, което възвѣстяваха, а може би и отъ новото чудо, което стана въ къщата на бедняка — биеха тържествено.

Бѣше Възкресение Христово.

Симеонъ Мариновъ

Възкресение Христово

*Неусетно се стопиха
въ злато сетнитѣ лъчи.
Черни облаци покриха
скоро модри висини.*

*И надъ Йерусалимъ легна,
съ тихия вечеренъ здрачъ,
мъжа тежка, безнадеждна
и дочу се горѣкъ плачъ.*

*Хората вървѣха плахи,
съ зли предчувствия въ гърди.
Рано се прибраха, сякашъ
вънъ ги чакаха беди.*

*Тиха южна нощъ се спусна,
безъ луна и безъ звезди.
Всичко живо на почивка
въ своя домъ се приюти.*